

דעם רבינ'ס

אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

איין קליין שטיקל

דעריבער איז יעקב אבינו אריין אין א שלאף
'במקום ההוא' דאס מיינט מען די 'היינטיגע
גלות' די פארשלאפענע דאווענען. האט יעקב
אבינו פארשטאנען אז די עצה דערויף איז
נאר צו נוצן זיין מדה וואס איז "אמת". אז
מען זאל זאגן די ווערטער פון דאווענען מיט
אמת. דאווענען פון אנהייב סדור פאמעליך
צושטאטליך, און זיך צוהערן צו די ווערטער
וואס מען זאגט ארויס פון מויל אזוי ווי א קליין
קינד דאוונט מיט אן אמת.

נאך אן עצה שרייבט דער רבי אין די תורה,
אז מען זאל נעמען איין קליין שטיקל פונעם
דאווענען, און דארט אריינלייגן אלע כוחות
צו דאווענען מיט פוונה, און נאכדעם קען מען
נעמען נאך א שטיקעלע, ווייל פון אנהייב איז
שווער צו אונזין האבן דאס גאנצע דאווענען,
אבער אביסעלע קען מען יא דאווענען מיט
פוונה.

דעריבער ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו
מגיע השמימה' "סלם" איז בגימטריא "קול"
די בחינה פון 'קול קול יעקב' דאס מיינט אז
אפילו דיינע ווערטער פון דאווענען ליגט אין
דער ערך אין זייער א נידעריגע פלאץ, אזוי ווי
עס שטייט אמת מארץ תצמה, מיט דעם אלעם,

אין די וואכעדיגע פרשה לערנען מיר וויאזוי
יעקב אבינו איז אנגעקומען צום הייליגן בארג
דארט וואו עס גייט געבויט ווערן דאס בית
המקדש, דער פלאץ פונעם אבן שתיה. ר' נתן
איז מסביר אויפן פסוק וישכב במקום ההוא
אז יעקב אבינו איז איינגעשלאפן אויף דעם
פלאץ. דאס איז מרמז אז יעקב אבינו האט
געזען ברוח קדשו וויאזוי עס וועט אויסקוקן
אין גלות, אז דער ענגן פון תפלה און דאווענען
צום אויבערשטן וועט זיין זייער אראפגעפאלן
עס וועט זיין זייער שווער צו עפענען דאס מויל
און רעדן צום באשעפער. זיך אויפצוהייבן און
באנייען צו דאווענען ווי עס דארף צו זיין.

ווער איז שולדיג אין דעם? זאגט ר' נתן אז נישט
קיין אנדערער נאר דער סמך מם אליין. ווען א
אידיש קינד שטעלט זיך דאווענען פאדרייט
ער די קאפ מיט אלע מיני דמיונות. פון דעם
געשעט אז אסאך

קינדער און בחורים זענען זיך מייאש צו
דאווענען בפוונה, און דאווענען נאר מיט די
מויל, אן פונת הלב. ווייל זיי מיינען אז זיי קענען
זיך נישט שטארקן אנטקעגן די אלע מחשבות
וואס קומען אריין אין קאפ ווי נאר מען עפנט
דעם סדור.

דאווענען מיט

א פֿרישקייט און מיט אַ הויך קול, ביז מען וועט זוכה זיך צו קענען ארויפגיין אויפן לייטער העכער און העכער, און אפילו אויב מען פאלט חס ושלום אראפ פונעם לייטער זאל מען זיך דראפענען און נאכאמאל ארויפגיין. אונזערע תפלות זאלן דערגרייכן דעם שער השמים, און מעורר זיין די גאולה שלמה בקרוב.

“וראשו מגיע השממה”, גלייך ווען מען רעדט מיט אמת, הייבט אן ווערן ליכטיג און מ'קומט אן ביזן הימל, דאס הייסט די תפלה דערגרייכט גאר גאר הויך אויף אזוי ווייט אז אפילו די מלאכים און אלע אויבערשטע עולמות קענען ארויף גיין העכער און העכער דורך אונזערע תפלות (ליקוטי הלכות חנוכה ו'). דער אויבערשטער זאל אונז טאקע העלפן מיר זאלן זיך באנייען מיט אן אמת, און אנהייבן

זואם איז דער תברית

איז שול. "ידידי וואו איז דער אלטער איד וואס פלעגט דא זיצן" פֿרעגט ר' נתן פון זיין זיידע ר' יצחק? ענטפערט אים זיין זיידע: "דער אלטער איד איז שוין געשטארבן, ער איז אַ מת" "וואס מיינט שטארבן?" פֿרעגט דער קליינער נתל'ע? האט אים זיין זיידע מסביר געווען וואס ס'מיינט! שטעלט נתל'ע נאך אַ פֿראגע: און וואס טוט מען

ווען ר' נתן איז נאך געווען אַ קליין קינד, האט ער שוין געטראכט פונעם טאג וואס מען גייט אַוועקגיין פון דער וועלט. ווייל ר' נתן פֿלעגט גיין דאַווענען מיט זיין זיידן ר' יצחק האַנציג ז"ל, דער זיידע פֿלעגט זיצן אויבן אן ביים מזרח טיש, דארט פֿלעגן זיצן אלע עלטערע אידן, און פֿלעגן הנאה האבן פון ר' נתן און זיך טשאטשקען מיט אים. איין מאל ווען ר' נתן איז געקומען אין שול האט ער באַמערקט אז איין אלטער איד איז נישט געקומען

קליינעם דוד צבי, ווער וועט זיך אפגעבן מיט אים? ווער וועט לערנען מיט אים? אין יענע צייטן איז נישט געווען קיין חדר וואו אלע קינדער גייען יעדן טאג, מען פארט מיט א באס אין חדר אריין, יעדער טאטע האט געדינגען א מלמד פאר זיינע קינדער ביי זיך אין שטוב, אבער נעבעך אזא יתום וואס האט נישט קיין געלט האט נישט ווער עס זאל אים דינגען א רבי וועלכער זאל לערנען מיט אים. ווען זיי זענען נאך געווען אינמיטן שבועה, איז דער טאטע פון ר' דוד צבי געקומען צו זיין מאמע און געזאגט: "דארפסט נישט זיין באזארגט! איך וועל קומען יעדן טאג לערנען מיט אונזער קליינעם דוד צבי!". אזוי איז טאקע געווען יעדן טאג איז דער טאטע געקומען פון גן עדן לערנען מיט דעם קליינעם צדיק דוד צבי. אכט יאר אין איין צי איז ער געקומען פון גן עדן לערנען, ביז ווען אין איין טאג האט דער קליינער דוד צבי אנטפלעקט פאר אפאר מענטשן אז זיין טאטע לערנט מיט אים יעדן טאג, איז זיין טאטע שוין מער נישט געקומען לערנען.

מיט א מת? ענטפערט דער זיידע: "מען לייגט אים אריין אין דער ערך און מען באדעקט אים מיט זאמד".

דער קליינער נתלע הייבט אן טראכטן... זיין קאפ ווערט אים פיל מיט קשיות, פארוואס קומט מען אראפ אויף דער וועלט, וואס איז דער תכלית פון דער וועלט? פון יענעם טאג האט ער אנגעהויבן זוכן וואס טו איך דא אויף דער וועלט. ביז צום סוף נאכן זיין אזוי נאנט צו די אלע גרויסע צדיקים און ער האט ביי זיי אויך געזוכט נאך און נאך און דער אויבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט געטראפן דעם הייליגן רבי'ן וואס האט אים געלערנט וויאזוי מען גייט אריבער די וועלט, מען זאל קענען דערגרייכן דעם תכלית.

ר' נתן איז געווארן אן איידעם ביי דעם גרויסן ר' נתן צבי, וועלכער איז געווען זייער א גרויסער רב, ער איז געווען רב אויף אכציג שטעט.

ווען דער ר' דוד צבי איז געווען א קליין אינגל, איז זיין טאטע נפטר געווארן, זיין מאמע האט זייער געקלאגט: "וואס וועט זיין מיט דעם

המשך פון די לעצטע זייט

איינמאל און נאכאמאל. לעזער האט פארשטאנען אז די דאזיגע מחשבות זענען ווי פיינט פון א מלחמה וועלכע לאזן נישט אריבערגיין און שטערן די וועג.

אבער אז מען גייט אן מיטן דאווענען, מען פרובירט אינזינען האבן און נישט צוטון מאכן פון די חברה, דאס אליין באזיגט זיי צוביסלעך און שוואכט זיי אפ. אפילו עס קומט צומאל אריין מחשבות זרות און שטערט און מישט, איז דאס אזוי ווי מען גייט צווישן די רוצחים אן פחד אין אזא צייט שנייד מען זיי אפ הענט אדער פיס און מען שטופט זיי אוועק.

לעובדא ולזיע שורה

עובדות פון הרה"ח

רבי שמעון שפירא זצ"ל

גמילות חסדים

מיט וואס קען איך אייך העלפן...?

דאס איז שטענדיג געווען ר' שמעון'ס הויפט דאגה. ווי קען ער א טובה טון א איד. מיט וואס קען ער יענעם דערפרייען, פארגרינגערן.

א איד האט זיך איינמאל אויסגערעדט פאר ר' שמעון, אז אזוי ווי שבת אינדערפרי נאכן דאווענען, זעצן זיך אלע ארום די גרייטע טישן צו קדוש און מען עסט קוגל לכבוד שבת בעת מען לערנט פאר ספורי מעשיות, אבער פאר דעם אים איז געווען שווער אויפ'ן מאגן צו עסן קוגל ספעציעל אין די פריע שעות.

ווי נאר ר' שמעון האט דאס געהערט, האט ער מיט זיין הייליגע אויערן און מיט זיין תמימות פארשטאנען וואס עס באדערט פאר דעם איד, אז ער וויל מיטהאלטן די ספורי מעשיות אבער עס איז אים שווער צו זיצן מיט א פארמאכטע מויל ווען אלע מתפללים ארום זענען טועם פונעם קוגל.

זען יאר אין איין צי, ווען דער צבור

האט געהאלטן נאכן תיקון הפללי, פלעגט ר' שמעון צוברענגען א פארמאכטע זעקל מיט א היימישע קיכן, אז דער איד זאל אויך קענען טועם זיין און זיך פרייען לכבוד שבת. דאס האט ער אינזין געהאט יעדן שבת, יארן לאנג, אבי צו קענען דערפרייען א איד'יש הארץ.

די לעצטע שבתים ווען פאר ר' שמעון איז געווען אוממעגליך ארויפצוקומען אין שול דאווענען מיט אונזערע לייט, האט ער געשיקט א שליח זאל צוטראגן די מזונות פאר דעם איד וואס דארף עס אזוי נייטיג. אזא סארט הארץ, אזא געפיל האט ר' שמעון געהאט צו דערפרייען א איד, צו ערפילן די באגערן פון יעדן איד, אים צוהעלפן און לייכטער מאכן.

א קליין קינד אינזין געהאט.

ס'געווען איינמאל (איינע פון די פילע מאלן) נאך א ברית ווען ר' שמעון האט געטיילט 'לעקעד'. דער טאץ האט זיך אויסגעליידיגט און ר' שמעון באמערקט ווי עפעס א קינד וואס האט נישט באקומען, זוכט נאך עפעס שירים פון לידיגן טאץ.

ר' שמעון וועט אים נישט זאגן, "אינגעלע, וואס ווילסטו? מארגן וועט זיין נאך מזונות... גיי בעט פון דיין מאמע..."

גיין. ער איז ארומגעגאנגען אין שול זוכן נאך עפעס א שטיקל מזונות צו דערפרייען דעם קינד. ער האט ענדליך אפירגעקראצט עפעס און געגעבן פארן אינגל זיין באגער, א לקח'ל...

היליגע אויגן

וואס פארא ריינקייט... וואס פארא קדושה האבן די אויגן פון ר' שמעון פארמאגט...

אן אלטע אידענע איז אמאל אנגעקומען אין שול צו א ברית. אומוויסנד איז זי בטעות ארויף די טרעפ וועלכע פירן ארויף די מענער צום כולל. ר' שמעון האט דאס באמערקט איר געוויזן אז דא גייען נאר מענער, די פרויען גייען

פון די אנדערע טרעפ. די פרוי איז טאקע אריבער צו דער אנדערע זייט.

ר' שמעון איז אריין אין כולל אריינגעשטופט זיין קאפ צווישן די ספרים ביי די ברייטע שאפעס און אויסגעפלאצט אין א ביטערע געוויין, זיך צעגאסן מיט טרערן אויף דעם אינצידענט.

אויף וועמענס אחריות?

זייענדיג אין שפיטאל האט ר' שמעון געהאט גרויס צער אויף דעם וואס ער קען נישט דאווענען בצבור.

"וואס וועט זיין מיט מנין? וואס וועט זיין?!" האט ער זיך אויסגערעדט. "אין קראנקן בעט ליגט מען אזוי אליין אן קיין מנין, מען קען נישט דאווענען ווי דער הלכה פארלאנגט!"

איינער האט דארט א זאג געגעבן, "וואס איז דער פראבלעם? מען ברענגט אפאר אינגעלייט מיט א טעקסי און מיר האבן מנין..."

"אוי, ניין." ר' שמעון האט נישט מסכים געווען. "א שפיטאל איז אן ארט וואו עס דרייען זיך נישט ערליכע מענטשן, מען גייט אנגעטון נישט ווי די תורה און הלכה פארלאנגט. איך קען נישט נעמען די אחריות אויף זייער שמירת עינים..."

שוין קענען מקיים זיין דעם 'מפני
שיבה תקום'!

צדקה מיט הארץ

צווישן די געסעלעך פון ירושלים האט
מען געקענט באמערקן ווי ר' שמעון
גייט איינמאל אין טאג, דאס איז
געווענליך אויסגעקומען

פארטאגס אויפן וועג

צום מקוה, ווען

ער איז פארביי

געגאנגען די

פולע פוישקעס

וועלכע שטייען

אויסגעלייגט

צווישן די

געסעלעך, און

ער ווארפט אריין

א שקל-צוויי פון

זיינע טאשן וואס ער האט געזארגט

אנצופילן פאר ער איז ארויס פון

שטוב.

ווי איינער זאגט, איך בין נישט מסוגל
דאס צו נעמען אויף מיר.

חפזי שיבה תקום

יארן לאנג האט מען געקענט
באמערקן ווי ר' שמעון גייט ארום
אין שול פארנומען מיט זיינע מצוות
ווי, ענטפערן אמן, מסדר זיין

די ספרים און פלוצלונג

זעצט ער זיך אראפ

און גלייך דערנאך

שטעלט ער זיך אויף.

אין אנהייב

איז עס געווען

אינטערעסאנט פאר

די ארומיגע, אויב וויל

ער שטיין פארוואס

זעצט ער זיך? אויב

שטיין פארוואס זיך זעצן? מיט

די צייט איז קלאר געווארן אז יעדעס

מאל ווען א איד וועלכער איז עלטער

געווען פון אים, קומט אריין אין שול,

זעצט ער זיך גלייך אראפ אז ער זאל

דער רבי האט געזאגט:

”מיינע לייט וועט מען נישט נארן,

זיי האבן פארזוכט די 'אונגערישע וויין'!”

ג	כ	ר	ע	נ	י	ל	ו	ח	ע	ש	א	ה	ג	י	ג	ח
ס	י	א	י	ר	ש	ת	ו	כ	ר	ב	ב	ה	ל	י	ג	מ
ס	ו	ט	ה	י	ש	ע	מ	ש	י	ב	ה	ע	מ	מ	ב	א
ש	ע	כ	י	ז	פ	י	מ	ב	א	ת	נ	י	כ	נ	ב	ת
י	ש	נ	ה	נ	ח	פ	מ	ב	ו	ש	ש	ו	ח	א	ו	א
ו	ה	ה	א	ב	ס	ו	ת	ע	ה	ת	ה	ו	ת	ו	מ	ר
מ	ו	צ	ז	ח	ת	ר	ו	י	ו	ו	ש	ב	נ	ת	צ	ו
א	מ	ק	י	ש	א	ב	ע	ל	ר	ב	א	י	ט	א	י	כ
מ	ת	מ	ה	ב	ש	מ	מ	נ	י	ו	ר	נ	ק	מ	ע	ב
י	ע	ב	ו	ד	ה	ז	ר	ה	ו	ת	ל	ח	ד	ק	ה	נ
ל	ק	צ	מ	י	ר	ד	נ	פ	ת	כ	ר	ע	י	א	ר	ת
ק	ה	ד	נ	מ	ג	נ	י	ר	ד	ה	נ	ס	ו	ב	מ	ב
ש	ת	י	נ	ע	ת	נ	י	ש	ו	ד	י	ק	מ	ב	ה	ש

זוך אויף די נעמען פון אלע מסכתות, קענסט עם טרעפן ארויף, אראפ, רעכטס, לינקס און שיף

חולין	בבא קמא	מגילה	ברכות
בכורות	בבא מציעא	מועד קטן	שבת
ערכ' (ערכין)	בבא בתרא	חגיגה	עירובין
תמו' (תמורה)	סנהדרין	יבמות	פסחים
כרי' (כריתות)	מכות	כתובות	שקלים
מע' (מעילה)	שבועות	נדרים	ראש השנה
גדה	עבודה זרה	נזיר	יומא
	הוריות	סוטה	סוכה
	זבחים	גיטין	ביצה
	מנחות	קידושין	תענית

איר אלטע הייזער אין
שטאט חרן, טרעף צען
חילוקים צווישן ביידע
בילדער

טייערע קינדער די
וואָן ווען מיר לערנען
פון יעקב אָבינו וואו
ער איז געגאנגען קיין
חרן און אינמיטן וועג
האט ער זיך באַגעגנט
מיט דעם הייליגן אָרט
'הר המוריה' און דאָרט
מתפלל געווען.

וועלן מיר פֿרענגען אַ
וואָרט וואס ר' רבי נתן
האט געזאָגט צו זיין זון
ר' יצחק. ר' נתן האט
אים איינמאל געזאָגט:
"אויף יעדער זאך דארף
מען פֿעטן, און מתפלל
זיין צום אויפֿערשטן,
אַפילו אויף צדקה
דארף מען אויך האָבן
התבודדות! "האט ר'
יצחק געפֿרעגט: "אויב
איך גיב צדקה פֿאר

מֶרְדְּכַי לַע דָּאָרף אִיךְ הָאָבֶן הַתְּבוּדוֹת?!" האט רבי נתן אים געזאָגט: "אויב האסטו התבודדות
- בין איך דיר מקנא [אז דו שטיצט אַזא נאַנטער חֶבֶר ווי מֶרְדְּכַי לַע], אז נישט - בין איך דיר
נישט מקנא!"

דער ר' מֶרְדְּכַי איז געווען א זון פון ר' יעקב פון טולטשין מען האט אים גערופן 'רבי מֶרְדְּכַי לא
כֶּרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה', ווייל ער איז געשטאַנען פֿעלזן פֿעסט מיט ר' נתן קעגן אלע מתנגדים, דער
ר' מֶרְדְּכַי איז געווען אַזא נאַנטער חֶבֶר צו ר' יצחק אזוי ווייט אז ר' יצחק האט גארנישט געקויפֿט
פֿאר זיך נאר אויב ער האט דאס אויך געקויפֿט פֿאר ר' מֶרְדְּכַי.

עס איז דא נאך אַ לשון פון ר' נתן וועגן מקנא זיין. רבי נתן האט געזאָגט: "מקנא בין איך נאר
מקנא אן ערליכן איד! ווער ער איז - ווייס איך נישט, אָבער ווער ער איז, בין איך אים מקנא."
און דאן האט זיך ר' נתן אויסגערײט צו ר' נחמן טולטשינער און געזאָגט: "נחמן, ביסטו דער
ערליכער איד? בין איך דיר מקנא!"

סיפורי מעשיות מעשה י"ג - די זיבן בעטלערס

'חסרון' נישט. און איך האב א 'הסכמה' דערויף, אז איך לעב 'חיים-טובים', פון דער 'מדינה' פון 'עשירות' און זיין 'חיים-טובים' איז געווען, ער האט געגעסן ברויט, און געטרונקן וואסער. (האט ער זיי דערציילט): באַשר [אזוי-ווי] ס'פארהאנדן א מדינה, וואס אין איר איז גרויס 'עשירות', זיי האבן גרויסע אוצרות.

אמאל זענען זיי זיך צום אויפגעקומען [צונויפגעקומען] די 'עשירים' - האט זיך איטלעכער אנגעהויבן צו בארימען מיט זיין 'חיים-טובים', וויאזוי ער לעבט 'חיים-טובים' - און איטלעכער האט דערציילט, דעם סדר פון זיין 'חיים-טובים'.

האב איך מיך אנגערופן, און האב געזאגט צו זיי (דהיינו דער 'טויבער-בעטלער' וואס ער דערציילט דאס אלץ): "איך לעב 'חיים-טובים', בעסערע פון אייך - והא-ראיה, ווארן אז איר לעבט 'חיים-טובים', העלפט זע דער מדינה".

ווארן ס'פארהאנדן א מדינה, וואס זיי האבן געהאט א 'גארטן' - און אין דעם 'גארטן', איז געווען 'פירות', וואס זיי האבן געהאט אלע 'ערליי טעמים' וואס אין דער וועלט - און זיי האבן געהאט אלע 'ערליי ריחות' וואס אין דער וועלט - און ס'דארט געווען אין דעם גארטן, אלע 'ערליי מראות' - וואספארא 'פארב', און אלע 'קווייאטן' [בלומען] וואס אין דער וועלט, איז אלץ געווען דארט אין דעם גארטן.

און ס'געווען איבער דעם 'גארטן', א 'אגראדניק' [גערטנער]. (דהיינו: דער וואס ער זעהט צו, דעם [קוקט זיך אום אויפן גארטן]. פלעגט די מדינה צו לעבן 'חיים-טובים' דורך דעם 'גארטן'.

איז דארט דער 'אגראדניק' פארפאלן געווארן

אין דעם 'אנדערן-טאג' פון 'שבעת-ימי-המשתה' - האבן זיך די 'חתן-פלה' ווידער דערמאנט, אין דעם 'אנדערן בעטלער', וואס ער איז געווען א 'טויבער' - וואס ער האט זיי מחיה געווען, און האט זיי געגעבן ברויט.

און זיי האבן געוויינט און געבענקט: "ווי נעמט מען דא אהער דעם 'טויבן-בעטלער', וואס ער האט אויף מחיה געווען".

דערווייל, ווי זיי האבן אזוי געבענקט נאך אים - דערווייל קומט ער אריין, און זאגט: "איך בין דא" - און איז אויף זיי ארוםגעפאלן, און האט זיי געקושט.

און ער האט צו זיי געזאגט: "היינט שענק איך אייך במתנה, אז איר זאלט זיין אזוי-ווי איך, אז איר זאלט לעבן, אזוי א 'חיים-טובים' (כלומר: א גוט לעבן). אזוי-ווי איך - ווארן פריער האב איך אייך געבענטשט דערמיט, היינט שענק איך אייך מיין 'חיים-טובים', במתנה גמורה דרשה-געשאנק'.

איר מיינט אז איך בין 'טויב', איך בין 'נארנישט-טויב' - נאר די גאנצע וועלט, טרעפט ביי מיר נארנישט אן, אז איך זאל הערן זייער 'חסרון'.

ווארן גאר אלע 'קולות' פון דער וועלט, זענען אלע נאר פון 'חסרונות' - ווארן איטלעכער שרייט אויף זיין 'חסרון', דהיינו: אויף דעם וואס ס'גייט אים אפ. און אפילו אלע 'שמחות' פון דער וועלט, זענען אלע נאר פון 'חסרונות' - וואס מ'פריידט זיך אויף דעם וואס ס'איז אים אפגעגאנגען, און היינט האט ער דאס וואס ס'איז אים אפגעגאנגען.

און ביי מיר טרעפט די גאנצע וועלט נארנישט אן, אז איך זאל הערן זייער 'חסרון' - ווארן איך לעב אזוי א 'חיים-טובים', וואס ס'האט גאר קיין שום

געטאן, וואס דער 'מלך' האט זיי געהייסן, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]. "היינט אז איר לעבט 'חיים-טובים', העלפט זע דער מדינה".

(אזוי זאגט אלץ דער 'טויבער-בעטלער', צו דער 'מדינה פון עשירות', וואס זיי האבן זיך בארימט, אז זיי לעבן 'חיים-טובים', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]).

און איך זאג אייך: "אז [אויב] איר וועט זיי נישט העלפן, וועט עס אייך אויך שאטן" (דהיינו: דאס וואס ביי דער מדינה איז קאלע געווארן, די 'מראה', און דער 'טעם', און דער 'ריח' - דאס וועט אייך אויך דערלאנגן).

האבן זיך אויפגעהויבן די עשירים הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט], און זענען געגאנגען צו דער מדינה - און איך בין אויך מיט זיי געגאנגען. און אויף דעם וועג, האבן זיי אויך געלעבט איטלעכער, זיין 'חיים-טובים' - ווארן זיי האבן געהאט אוצרות, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

ווי זיי זענען געקומען נאנט צו דער מדינה - האט אנגעהויבן ביי זיי אויך קאלע צו ווערן, דער 'טעם', און די איבריגע זאכן. האבן זיי דערפילט, אז ס'איז ביי זיי קאלע געווארן.

האב איך מיר אנגערופן צו זיי: "מאדאך היינט, אז איר זענט נאך נישט אריינגעגאנגען אין דער מדינה - איז שוין ביי אייך קאלע געווארן דער 'טעם', און די 'מראה', און דער 'ריח' - ווי וועט שוין זיין, אז איר וועט אהין אריינגיין - און מקל-שכן ווי קענט איר זיי נאך העלפן?"

האב איך גענומען מיין ברויט און מיין וואסער, און האב זיי געגעבן - האבן זיי געפילט אין מיין ברויט און וואסער, אלע 'טעמים' (און אלע 'ריחות' וכו') - און ס'איז ביי זיי פאררעכט געווארן, וואס ס'איז ביי זיי קאלע געווארן, (דהיינו: דער 'טעם', און די 'מראה', און דער 'ריח').

- מילא וואס ס'איז דארט דא אין דעם 'גארטן', מוז בודאי שוין גאר צונישט [פארלענדט] ווערן - ווארן ס'איז זיך שוין נישט דא דער 'אגראדניק', וואס ער זאל דעם 'גארטן' צוועהן [אומקוקן]. און זאל זיך פארן ארום אים, וואס מ'באדארף ארום דעם 'גארטן' צו טוהן.

לשםיר [אבער] זיי וואלטן נאך געקענט לעבן, פון די ספחים פון דעם 'גארטן' (דהיינו: פון דער וידערוואקסניג - דהיינו: דאס וואס ס'וואקסט אין א גארטן אליין, פון דעם וואס ס'פאלט אראפ).

איז אנגעקומען א 'מלך-אכזר' (כלומר: א אומדערבארע מדינער) אויף דער מדינה - און דער 'מלך' [אכזר] האט זיי גארנישט געקענט טאן. איז ער געגאנגען, און האט זיי קאלע געמאכט די 'חיים-טובים' פון דער מדינה, וואס זיי האבן פון דעם 'גארטן'.

און נישט ער האט קאלע געמאכט דעם 'גארטן' - נאר ער האט איבערגעלאזט אין דער מדינה, 'דריי פתות קנעכט' - און ער האט זיי אנגעזאגט: "אז זיי זאלן טאן, דאס וואס ער האט זיי געהייסן".

און דורכדעם וואס זיי האבן דארט געטאן, דאס וואס דער 'מלך' האט זיי געהייסן - דורכדעם האבן זיי קאלע געמאכט דעם 'טעם' - ווארן דורכדעם וואס זיי האבן דארט געטאן - דורכדעם האבן זיי געמאכט: אז ווער ס'וועט וועלן פילן א 'טעם', זאל דאס האבן א 'טעם' פון 'גבילה'.

און אזוי האבן זיי קאלע געמאכט דעם 'ריח', אז אלע 'ריחות' זאלן האבן א ריח פון 'הלבנה'.

און אזוי האבן זיי קאלע געמאכט די 'מראה' - ווארן זיי האבן געמאכט, אז ס'זאל זיין טונקל אין די אויגן, אזויזוי ס'איז אז ס'וואלקנדיג [ס'פארוואלקנט].

(דאס האבן די 'דריי פתות קנעכט', אלץ אנגעארבעט אין דער מדינה, דורכדעם וואס זיי האבן דארט

לאמיר זיך פאר הערן

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלערס (5)

- א. אלע מיני ריחות און אלע מיני מראות פון דער וועלט
- ב. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. וואס האט די מדינה געהאט דורך דעם גארטן?
- א. אריכות ימים
- ב. חיים טובים
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואס האט דער מלך אכזר געטון?
- א. כליא געמאכט דעם גארטן
- ב. כליא געמאכט זייער חיים טובים
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. וואס האט פאסירט צו די עשירים ווען זיי זענען געקומען נאנט צו די מדינה פון דעם גארטן?
- א. זיי האבן אוועק געווארפן זייער געלד
- ב. ס'איז ביי זיי כליא געווארן די טעם
- ג. זיי האבן אנגעהויבן צו שרייען
- ח. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- א. יא
- ב. ניין
- ג. א חלק

- א. וואס איז געווען דער גוטער לעבן פון דעם טויבן בעטלער?
- א. ער איז אסאך ארום געפארן
- ב. ער האט געגעסן ברויט און געטרינקען וואסער
- ג. ער האט געגעסן אלע מיני מטעמים
- ד. בהמשך המעשה: וואס האט פאסירט צו די עשירים ווען זיי האבן גענומען ברויט און וואסער פון דעם בעטלער?
- א. זיי האבן געפילט אין דעם אלע טעמים און אלע ריחות
- ב. עס האט פאראכטן זייער מראה טעם וריח
- ג. ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. מיט וואס האבן זיך בארמט די עשירים וואס דער טויבער בעטלער האט פון זיי א הסכמה?
- א. מיט זייער עשירות
- ב. מיט זייער אריכות ימים
- ג. מיט זייער חיים טובים
- ד. וואס איז געווען אין דעם גארטן וואס דער בעטלער דערציילט זיי פון דעם?
- א. פירות וואס האבן אלע טעמים וואס ס'איז דא אין דער וועלט

טיפער געטראכט

ווען האט דער רבי דערציילט פון דעם טויבן בעטלער ?
 וואו נאך ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות א "גארטן" ?
 וואו נאך ווערט דערמאנט אין ספורי מעשיות פון א רייכע מדינה?
 און מיט וועמען זענען געגאנגען די עשירים ביי די מעשה ? - און מיט וועמען זענען געגאנגען די עשירים ביי די אנדערע מעשיות ?

תשובות אויף פאריגע וואך

ווען האט דער רבי דערציילט פון דעם בלינדן בעטלער ? ליל שבת קודש כ"ה אדר תק"ע (שי)
 מודרנית את פ"ב)

דער געווינער אויף די זיבן בעטלערס נומער 4 איז
 הילד החשוב ישראל מייער, מאנטשעסטער

גבור מלחמה

אליינס פון אונזער זייט וועט צוברענגען אז מיר וועלן זיי אונטערהאקן הענט און פיס און זיי וועלן זיי פאלן צו דער ערד.

נאר אזוי שוואכט מען זיי אפ און זיי ווערן אנטרעגן און דאס אליין איז שוין אונזער געווינס און הצלחה, ווייל ביים אריבערגיין צווישן זיי שוואכט מען זיי אפ און מען נעמט איבער קאנטראל מיט נצחון...

פון דער משל לערנען מיר א גרויסן חזק איבער עגן פון אומריינע מחשבות וואס דרינגען אריין אין סח ביים דאווענען. לעזער האט זיך געשטארקט צו קומען פרי צום דאווענען, א שנעלע טונק אין מקוה, ער שטייט מיטן סדר גרייט און דאוונט מיט א קול און כוונה. נאר ביים זאגן די ברכות זענען זיינע געדאנקען געפלוין ווי א פליגער, ער הייבט אן שווימען אין מחשבות פון געכטן און מארגן מיט דמיונות לדוב, ער פארגעסט אינגאנצן אז ער געפונט זיך אינמיטן דאווענען.

אינמיטן כאפט ער זיך אז ער האלט אינמיטן דאווענען, לעזער שטארקט זיך און דאוונט ווייטער מיט קול און כוונה, אבער דאס פאסירט

באנדיטן און שרעקעדיגע חברה זענען געשטאנען ביים ארויסגאנג פון לאנד. אין זייערע הענט שלעפן זיי שטעקענעס און העק, פיייל און שטיינער. פון זייערע פנימער שטארן ארויס פיינטשאפט מיט רציחה.

זיי האלטן אפ די מענטשן פון אריבערגיין, ווייל יעדער האט מורא פון זיי.

פלוצלונג שטעלן זיך אויף א חברה פון שטארקע גבורים מיטן פולן עזות און זיכערקייט און רופן אויס מיט קלוגשאפט:

"מיר האבן גישט פון וואס צו מורא האבן! מיר האבן גישט קיין פחד! מיר גייען אריבער אויף יעדן פאל טראץ די שווערע אומשטענדן! מיר וועלן גיין אויפן געווענליכן וועג ווי אלעמאל אפילו די חברה שטייען דארט. מיר מאכן זיך גישט צוטון, מיר שפאצירן אריין צווישן זיי אן זארג.

ביים אריבערגיין צווישן זיי וועלן מיר אין יעדנפאל זיי שטופן, אזוי וועלן מיר אפשטארבן זייער כח און זיי שעדיגן וואס מער. ווייל דאס שטארקייט

הגליון נתנדב ע"נ
הרב החסיד רבי שמעון
ב"ר שמואל שפירא זצ"ל

הגליון נתנדב ע"ו
הר"ר ישראל פריעד הי"ו
זרגל הולדת בתו למול טוב

הגליון נתנדב ע"י
הר"ר רפאל קנעפליער הי"ו
זרגל הכנסת בנו לעול תורה ומצות